

Τελευταίος χαιρετισμός στον Μάριο Μαρκίδη

Ήταν το μεσημέρι της Δευτέρας, 30 Ιουνίου 2003, όταν έφυγε για πάντα από κοντά μας ο καθηγητής Μάριος Μαρκίδης αφήνοντας ένα μεγάλο και δυσαναπλήρωτο κενό στην ψυχιατρική κοινότητα, στον πανεπιστημιακό χώρο, στον χώρο των γραμμάτων, στην ευρύτερη Ελληνική κοινωνία. Βρεθήκαμε κοντά του τις τελευταίες στιγμές και αποδώσαμε τον ύστατο χαιρετισμό στον συνάδελφο, τον συνεργάτη και φίλο, εκ μέρους της ψυχιατρικής κοινότητας την οποία τίμησε με τη δημιουργική του παρουσία και δραστηριότητα επί σειρά ετών.

Ο Μάριος Μαρκίδης φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και έλαβε τον τίτλο ειδικότητας Νευρολογίας-Ψυχιατρικής το 1969. Έκτοτε παρέμεινε εργαζόμενος στην Πανεπιστημιακή Ψυχιατρική Κλινική, στο Αιγινήτειο Νοσοκομείο, ανεβαίνοντας σταδιακά και επάξια όλες τις βαθμίδες της ακαδημαϊκής ιεραρχίας.

Μετεκπαιδεύτηκε στο Λονδίνο, κοντά στους καθηγητές J. Wing και J. Left, στην Κοινωνική Ψυχιατρική και ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τις μονάδες μερικής νοσηλείας και τις ψυχαναλυτικού τύπου ψυχοθεραπευτικές παρεμβάσεις. Κατά την μακρά ακαδημαϊκή σταδιοδρομία του προσέφερε σημαντικότερο έργο, οργανώνοντας νέες δομές παροχής υπηρεσιών και διδάσκοντας πολλούς νεότερους συναδέλφους.

Το συγγραφικό έργο που μας άφησε ο Μάριος Μαρκίδης είναι πλούσιο και πολυσχιδές. Εκτείνεται από την κλινική ψυχιατρική και την ψυχοπαθολογία μέχρι την ψυχογλωσσολογία, την ψυχανάλυση, αλλά και τις ευρύτερες ανθρωπιστικές επιστήμες. Διακρίθηκε ιδιαίτερα για την ευρύτατη πνευματική του καλλιέργεια και καταξιώθηκε ως ο ψυχίατρος - συγγραφέας - διανοούμενος. Πρόσφατα, του απονεμήθηκε το πρώτο Κρατικό Βραβείο Ποίησης από το Υπουργείο Πολιτισμού για την προσφορά του στον χώρο των γραμμάτων.

Ο Μάριος Μαρκίδης υπήρξε Πρόεδρος της Συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού μας κατά την τελευταία τριετία, συμβάλλοντας σημαντικά στην πρόοδο της έκδοσής του. Το κενό που αφήνει η απουσία του είναι εξαιρετικά σημαντικό και δυσαναπλήρωτο.

Ο Μάριος Μαρκίδης έφυγε, όμως η ανάμνηση της παρουσίας του, η σφραγίδα της προσφοράς του και το πρότυπο που προσέφερε σε όλους μας θα παραμείνουν για να συντροφεύουν τους παλαιότερους και να παραδειγματίζουν τους νεότερους. Θα θυμόμαστε πάντα τον Μάριο με αγάπη, θαυμασμό και υπερηφάνεια.

Γ.Ν. Χριστοδούλου, Β.Π. Κονταξάκης